

„Palą się znicze...
Przypominają,
Że ktoś odchodzi,
Inni zostają.
Pośród cmentarzy
Cichych uliczek
Jak wierna pamięć,
Palą się znicze...”
„Znicze”, Ryszard Przymus

Pamięci tych, którzy odeszli

Każdego roku przed Świętem Zmarłych młodzież wybiera się na łódzkie cmentarze. Odwiedza na nich groby nieżyjących dyrektorów i nauczycieli, którzy pracowali w Dwójce.

Zwyczaj ten zapoczątkowany w roku 1997 jest doskonałą lekcją szacunku i podziękowaniem dla byłych nauczycieli i dyrektorów. Uczniowie robią porządek, zapalają znicze i przytwierdzają do nich mały emblemat z napisem:

Pamiętamy – Społeczność II Liceum Ogólnokształcącego w Łodzi.

Znicze z emblematem II LO

Robią zdjęcia, mapki sytuacyjne, na których zaznaczają, jak dojść do grobu, aby następne roczniki łatwiej niż oni sami trafili na właściwy grób nauczyciela Szkoły.

Uczestnictwo w akcji „GROBY” jest jednorazowe. W następnym roku idą inni. Wzrusza mnie to, jak niektórzy, odwiedzając groby swoich bliskich, zaglądną na „nasze”, jak twierdzą, GROBY. Informują mnie, że znicz z emblematem II LO jeszcze stoi na grobie. Wymieniają wkład, porządkują, co trzeba. Okazuje się, że akcja zwana „jednorazową” nie zawsze taką jest.

Pracę uczniów koordynują nauczyciele. Ktoś przecież musi groby przydzielić, pokazać mapki, powiedzieć, jak dojść. Dawniej robili to: Małgorzata Stawiszyńska-Janas, Krzysztof Minoga, a obecnie Jolanta Saramonowicz.

Zdarza się, że członkowie rodzin nieżyjących nauczycieli, widząc, że każdego roku na grobach pojawia się symbol pamięci o ich bliskich, piszą do dyrektora bądź dzwonią do sekretarki z podziękowaniami. I to jest wzruszające.

Grób Rodziny Sadłochów

Grób Mirosławy Krawczyk

Grób Rodziny Adamczyków

Grób Rodziny Mierzwów

Grób Antoniego Busiły

To piękna tradycja, która nie tylko oddaje hołd zmarłym nauczycielom, ale także buduje więź społeczności II LO i uczy szacunku. Widać, że uczniowie są zaangażowani w akcję i troszczą się o zachowanie pamięci o tych, którzy przyczynili się do rozwoju Szkoły. Koordynacja prac przez nauczycieli sprzyja refleksji i nastraja do wspólnego przeżywania historii Szkoły.

To, że członkowie rodzin zmarłych nauczycieli dostrzegają i doceniają tę inicjatywę, świadczy o jej autentyczności i znaczeniu. Jest to dowód na to, że pamięć o nauczycielach trwa i jest ceniona przez społeczność szkolną oraz ich bliskich.